

Sygn. akt I CSK 7/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. N.

przeciwko T. T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację T. T. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 stycznia 2016 r., którym z powództwa głównego dotyczącego zapłaty za bezumowne korzystanie z należącego do powódki J. N. lokalu mieszkalnego, zasądzona została od pozwanego na rzecz powódki kwota 88 000 złotych z odsetkami ustawowymi, oddalone powództwo w pozostałej części, umorzone postępowanie co do kwoty 2 500 złotych i zasądzone od pozwanego koszty postępowania; z kolei z powództwa wzajemnego T. T. o zwrot nakładów poniesionych na sporny lokal mieszkalny została zasądzona na jego rzecz od J. N. kwota 6 638,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, oddalone powództwo w pozostałej części i zasądzone od pozwanej wzajemnej na rzecz powoda wzajemnego koszty postępowania. Stanowisko Sądu pierwszej instancji podzielił Sąd Apelacyjny, przyjmując prawidłowość ustalonego stanu faktycznego na podstawie przedłożonych przez strony dowodów oraz dokonaną ocenę prawną, zwłaszcza odnośnie do zastosowania w sprawie art. 1029 § 2 w związku z art. 224 § 2 i art. 225 k.c. oraz nie naruszenia art. 5 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 1029 § 2 w związku z art. 224 § 2 i art. 225 k.c. przez ich błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego „w zaskarżonej części [w całości] i jego zmianę przez oddalenie w całości powództwa J. N. przeciwko T. T.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący, z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wywodził, że jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, przy czym nie sprecyzował o jakie przepisy chodzi. Można się domyślać, że chodzi pewnie o te same przepisy, których naruszenie zarzucił Sądowi Apelacyjnemu, w szczególności odnośnie do

przymiotu dobrej wiary pozwanego jako posiadacza lokalu mieszkalnego, będącego przedmiotem spadku. W rzeczywistości są to próby podważenia ustaleń faktycznych, a to nie jest dopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. Przywołana potrzeba wykładni w zakresie rozumienia dobrej wiary posiadacza albo została wystarczająco wyjaśniona, albo nie ma większego uzasadnienia, zwłaszcza na gruncie obecnego stanowiska orzecznictwa (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 474/09, nie publ., z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 642/10, nie publ. i z dnia 12 maja 2016 r., IV CSK 481/15, nie publ.). Podobnie powołane przykłady z piśmiennictwa nie są adekwatne do uwarunkowań rozpoznawanej sprawy.

W tym stanie rzeczy nie można uznać, że została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.